

Pamflet

Núm. 9 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 7 de març del 1936

Pamflet reclama:

La humanització del règim de presons i presidis.

La readmissió de tots els dependents i obrers acomiadats per causes polítiques.

La readmissió dels tramviàries que fa anys que foren acomiadats.

Anul·lació dels desnonaments de rabassaires i parcers.

L'anul·lació de lleis, contractes i nomenaments il·legals.

Que els decrets que deroguen les disposicions dels gestors siguin vigilats i aplicats amb tot rigor.

La força econòmica del poble

PAMFLET vol ésser òrgan viu de l'opinió. Aquest desig no solament comporta recollir els neguits populars, sinó que també crear, reanimar o estructurar aquest neguit i donar-li un pensament. I nosaltres insistirem fins a la victòria o la decepció completa en les nostres campanyes.

Nosaltres concebem la democràcia com a creadora de benestar; fada miraculosa que on posa la seva mà floreix un benefici per als homes. És més, afirmem que mentre la democràcia crea interessos lligats estretament amb la vida quotidiana tindrà vida efímera i de favor només. Per això la volem traduir en fets tangibles, coses que el beneficiat comprova per pròpia experiència i que les multituds no tenen esment per l'exemple que veuen al seu entorn.

Per a fer efectiva aquesta democràcia cal donar-li mitjans. Mitjans d'acció i mitjans de coacció, àdhuc, contra qui vol escapar-se de la seva missió o corrompre-la. I els mitjans econòmics són els que amb més eficàcia ajuden la seva obra. Els enemics de la democràcia fan córrer que la seva administració és cara i dolenta, però l'exemple de les dictadures actuals ha estat lligó que els contradia.

És clar que cada nova fundació democràtica reclama un esforç financer i determina nous tributs. Escoles i mestres, assistència social, sanitat, etc., etc., costen molts diners que els organismes públics han d'exigir als ciutadans. Diem, però, de passada, que no hi ha diner més productiu que el que hom lliura a mans de les entitats oficials, sempre que la seva administració sigui eficient.

Però hi ha recons on es concentren mitjans econòmics en quantitats respectables i que resten sense una eficàcia adequada. I hi resten perquè com a conseqüència dels segles que han manat els poderosos i explotat el poble s'han encarregat ells de regir-los, sense cap dret, perquè són organismes estatals o en funcions delegades de l'Estat i ells mateixos es nomenaren i n'acapararen la direcció amb l'abús del poder que tenen a les seves mans.

El nostre col·laborador Frangeló, en uns magistrals articles, palesa l'enorme poder financer que hom ha lliurat

COMPANY S

Company s és avui la representació de Catalunya. Plau els pobles que els homes que els representen vagin ungits pel dolor. Herois i màrtirs adaleren l'activitat popular vers el seu destí. El poble afirma que només es crea amb dolor. Perquè la resistència al dolor és energia i força. Només qui s'entrena al sofriment que comporta el combat podrà vèncer en el combat.

Company s i els consellers i tots els empresonats que han sortit aquests dies del presidi palesen la voluntat de Catalunya a vèncer. Voluntat que supera tots els sacrificis, que es promet totes les audàcies.

a mans de les dretes i amb pensament perfectament dretista, amb les Caixes de Pensions i l'«Instituto Nacional de Previsión». No sabem si els amics lectors han llegit els articles. Han fet mal fet si els ha esverat la llargària; les coses que s'hi diuen i com s'hi diuen, amb proves documentals, necessiten que ni s'escriu amb presses ni amb presses puguin llegir-se. Si no els han llegit almenys han comprovat la dansa de milions que Frangeló apila els uns damunt dels altres. Aquests milions els manipulen gent reaccionària i que interpreta a la seva manera els propòsits de l'Estat. És per ells una força i no una generositat l'obra encomanada. Aquells cabals, tots de procedència popular, no han fet justícies ni han comportat beneficis eficaços per al poble. Amb ells han pogut finançar empreses que intervenien, algunes d'elles en franca fallida ara; s'han imposat als Ajuntaments, s'han imposat a l'Estat.

I encara és més evident el que passa amb l'estalvi. Diners populars per excel·lència, obra de formigueta de l'obrer i del pagès pobre, que amb limitació de les despeses domèstiques, vida austera i treball de tota la família va arreplegant per a un dia de dissort, també els regeixen les dretes i a profit seu l'especulen i el manefleguen. En l'estudi que publicarem pròximament hom palesa la força enorme d'aquest esforç col·lectiu. Només avui avançarem que mentre a Catalunya els Bancs tenen 450 milions de pessetes, el petit estalvi en suma 1.100 milions.

Tot això ha de retornar a qui n'és propietari: Estat, organismes oficials, poble. El poble, aquest poble obrer i pagès, no solament ha creat les associacions combatives, els Sindicats, dels quals algú, potser amb raó, pot dubtar de la capacitat financerà perquè no foren fundats amb aquest fi sinó que també ha creat cooperatives i mutualitats tan ben regides com qualsevol empresa burgesa i amb solvència econòmica enorme avui.

Cal arrancar a les dretes el que les dretes detenten abusant de la badoqueria nostra i amb els beneficis que reporta el maneig de sumes tan enormes crear obra positiva i de deslliurança. A mans populars tots aquests milions són benestar; a les mans de les dretes són opressió.